

ת"פ 48761/06/15 - מדינת ישראל נגד האני נסאסרה,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 48761-06-15

בפני כב' השופט עמית כהן
המאשימה: מדינת ישראל
נגד ע"י עו"ד ווליד אלבאז

הנאשם: 1 האני נסאסרה,
ע"י עו"ד נטלי פוריאן
2 (נמחק)

גזר דין לנאשם 1

רקע

1. הנאשם 1 (להלן: "**הנאשם**"), יליד 1989, הורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").
2. בדיון שנערך ביום 18/6/17, לאחר סיום פרשת התביעה, שמיעת עדותו של הנאשם ועד נוסף מטעמו, ושמיעת עדותו של נאשם 2 בכתב האישום המקורי, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו יוגש לבית המשפט כתב אישום מתוקן, הנאשם יחזור מכפירתו, יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע בעבירות המיוחסות לו. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית, וסיכמו שיטענו באופן חופשי.

כתב האישום והרשעת הנאשם

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 19/5/14 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה אך בסמוך לפני השעה 07:00 בבוקר, הגיעו הנאשם ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "**האחר**"), למעבר "תרקומיא" (להלן: "**המעבר**"); במועד הנ"ל, הגיע המתלון, למעבר, ברכב הסעות, במסגרת עבודתו בהסעת עובדים פלסטינים מהמעבר לארץ; אל רכבו של המתלון עלו שלושה נוסעים והמתלון המתין לעוד נוסעים; בשלב זה, הבחין המתלון בנאשם והאחר באים לכיוון רכבו והאחר אמר לנוסעים ברכב לצאת מרכבו של המתלון; המתלון אמר לאחר "למה אתה עושה ככה זה לא בסדר", והאחר השיב: "אל תתערב אני מדבר איתם בנושא אחר"; בשלב זה יצא המתלון מרכבו, כשהוא אוחז במברג שעמו התעסק קודם לכן על מנת להבריג ברגים בדלת הרכב; המתלון הבחין בנאשם עם ברזל ביד; הנאשם קרא לאחר שיתפוס את המתלון; האחר תפס את המתלון והנאשם ניסה להכות במתלון באמצעות הברזל שהיה בידו, אך אנשים שהיו במקום הצליחו להפריד וכך הצליח המתלון להשתחרר מאחיזתם של הנאשם והאחר; לאחר מכן, הנאשם שב והתקרב למתלון וניסה להכות בו עם הברזל שאחז בידו, ברם המתלון הדף את הנאשם והיכה בו עם המברג שהיה בידו בפניו - בלחי ימין; המתלון ברח הצידה; לאחר מכן, הנאשם לקח לידיו מקל

והגיע מאחורי המתלון, היכה בראשו באמצעות המקל, מעל לאוזן ימין, המתלון התמוטט ארצה; המתלון פונה באמצעות מד"א לבית גוברין ולאחר מכן הוטס במסוק לבית החולים "הדסה" בירושלים; למתלון נגרם שבר דחוס טמפורלי מימין שמגיע עד המסטייד; המתלון הגיע לבית החולים עם דליפה מאוזן שמאל; בהמשך נבדק במכון השמיעה ודווח על ירידה בשמיעה באוזן ימין, טנטון וכאבים באוזניים.

4. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן אשר הוגש במסגרת הסדר טיעון, והורשע.

תסקיר נפגע עבירה

5. הוגש תסקיר נפגע עבירה, לפיו המתלון, רווק המתגורר בבית אמו, פתח ב- 2016 עסק של הסעות, במסגרתו יש ברשותו שני רכבי הסעה והוא מעסיק נהג נוסף. תואר הרקע המשפחתי של המתלון. עורכת התסקיר (להלן: "העורכת") התרשמה שהנפגע, ניהל לאורך השנים חיים נורמטיביים, והדגישה את הפערים בין האופן בו בחר לנהל את חייו ובין הנורמות הקיימות בחברה בה גדל.

הנפגע תיאר בכאב גדול את האירוע והדקות לאחר האירוע. לטענתו, היה מצוי בהכרה כל הזמן, דבר שהותיר אותו בבלבול, חרדה גדולה מהתקיפה, וכאב פיזי עצום. המתלון תיאר שהועלה לאמבולנס לקבלת טיפול ראשוני, ומאוחר יותר, בדרכו לבית החולים, הוזנק מסוק אשר הטיסו לבית החולים, שם אושפז למשך שישה ימים. על פי מסמכים רפואיים שהוצגו לעורכת, המתלון סבל משבר בגולגולת ופגיעה באוזנו הימנית. כן סבל מדליפה של נוזל המוח (CSF). בנוסף, עינו הימנית נפגעה, ראייתו הידרדרה ולדבריו הייתה פגיעה בשדה הראייה שלו. כן התגלתה ירידה בשמיעה באוזן ימין. בנוסף, המתלון טוען לסחרחורות והזעה תכופה מאז אירוע הפגיעה, דבר המקשה על תפקודו, בייחוד לאור תעסוקתו כנהג והוא חושש שיתקשה להמשיך במקצוע זה.

בתסקיר ארוך ומפורט (שלא כל האמור בו מפורט כאן), תיארה העורכת את תחושותיו ותלונותיו של המתלון לאחר האירוע ואת התחומים בהם נגרם לנפגע נזקים, מעבר לנזקים הגופניים- בהערכה העצמית של המתלון; תפיסתו את החיים והסדר התקין על פיו אמורים להתנהל; נזקים שאופייניים לנפגעי טראומה והתמודדות עם "פלישה" של תכנים הקשורים לפגיעה; חרדות למצבו הבריאותי; קושי להתקרב לאחרים וליצור קשרים חברתיים, לרבות זוגיים; הסתגרות חברתית; ועוד.

לסיכום, תיארה העורכת כי התרשמה מאדם אשר טרם האירוע, ניהל שגרת חיים מלאה ומספקת, עבד במקום מסודר, אשר הסב לו נחת וגאווה מעצמאותו. העורכת התרשמה מפגיעה מסוימת בשגרת יומו של הנפגע, למרות שניכר כי הינו בעל כוחות ומוטיבציה רבה להניע עצמו להמשך תפקוד תקין ומספק בחייו. יחד עם זאת, התרשמה העורכת, כי הפגיעה היוותה מקור משמעותי שפגם בדימוי העצמי של הנפגע, ערער את יכולתו להעריך עצמו כאדם בעל מעמד וכבוד וטלטל את תפיסתו והאמון שנתן באחרים. ניכר כי המתלון נותר עם חשש מפגיעה עתידית תוך התמודדות עם תחושת בלבול והשפלה בעקבות בחירתו על ידי הנאשמים כקורבן, וקושי לחזות אם ישוב להיפגע. נראה לשירות שהפגיעה פגמה בתחושת המוגנות של המתלון.

על כן, ועל מנת להעניק לנפגע הכרה חברתית כנפגע על ידי הנאשם, הומלץ כי יוטל, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי לנפגע.

הראיות לעונש

6. מטעם המאשימה הוגש הרישום הפלילי של הנאשם [סומן טע/1].

על פי גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, ביום 8/3/11 נגזרו עליו בת"פ (שלום אשקלון) 2073-02-10, בגין פציעה לפי סעיף 334 לחוק, בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק, עונש מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלון והתחייבות להימנע מעבירה; ביום 22/2/12 נגזרו עליו בת"פ (שלום קרית גת) 23632-11-11, בגין הסעת תושב זר השוהה שלא כדין, קנס ומאסר מותנה.

7. מטעם הנאשם הוגשו מכתב שחרור של הנאשם ממין בית חולים סורוקה, מיום 19/5/14 [סומן טע/3] ותמונות של המתעדות את החבלה שנגרמה לנאשם מיד לאחר פציעתו [סומנו נ/1-נ/2], ונשמעה עדותו של השייח' אחמד אלנסאסרה.

8. עדות השייח' אחמד אלנסאסרה: העד הציג עצמו כשייח' שבט אלנסאסרה, סגן ראש עיריית רהט, מתפקד כבורר ומשכין שלום.

העד העיד שנערכה סולחה בין משפחת הנאשם למשפחת המתלון, בהשתתפות רבים ממכובדי העדה הבדואית, שלא נערך הסכם בכתב, בשל מנהגי החברה הבדואית, כי הוא היה חלק מהמגשרים, אך לא היה נוכח בהסכם הסולחה בעת תשלום הפיצויים. למיטב זכרונו, מי שהיה בסולחה היו 6 מכובדים בדואים.

על פי עדותו של העד, סוכם על פיצוי בסך של 25,000 - 35,000 ₪; משפחת המתלון קיבלה 35,000 ₪, והחזירו 10,000 ₪, כך שהם קיבלו 25,000 ₪ ששולמו על ידי הנאשם ואביו; הקשרים היום בין משפחת הנאשם ומשפחת המתלון הם טובים מאוד.

טענות הצדדים לעונש

9. טענות המאשימה לעונש

לטענת המאשימה, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה הם הגנה על שלום הציבור ובטחונו, שלמות גופו וכבודו. הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף העליון.

נטען כי בית המשפט העליון נתן דעתו, פעמים רבות, לתופעת האלימות על גווניה, הפגיעה המשמעותית בחברה ובערכים המוגנים וכי כדי להילחם בנגע זה, יש להחמיר בענישה [ע"פ 3863/09, ע"פ 6999/09, ע"פ 2597/08]. נסיבות ביצוע העבירה, ובמיוחד הכאת המתלון במקל מעץ גדול באיבר חיוני - ראשו (אשר עוצמת המכה הביאה לשבירת המקל), תוצאותיה, והניסיון הקודם להכות את המתלון במוט ברזל שלא צלח בשל מעורבות אחרים שנכחו במקום, יש בהן כדי ללמד על עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בית המשפט העליון קבע כי בפסיקה תימצא קשת רחבה של ענישה בעבירות אלימות ועל הצורך בענישה משמעותית שתהווה גמול הולם [ע"פ 7360/13, ע"פ 327/05]. המאשימה מבקשת ללמוד על חומרת הענישה מגזרי דין שונים אליהם הפנתה [ע"פ 8344/14 + 8372/14, ע"פ 935/14, ת"פ 39113-03-14].

המאשימה פירטה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, והנסיבות שלא קשורות בביצוע העבירה, ובין השאר שיקולי

הרתעת הרבים [ע"פ 8678/12, ע"פ 4872/95]. המאשימה טענה כי כפי שעולה מהרישום הפלילי, הנאשם שב ומבצע עבירות חמורות אשר ביצע והורשע בהן בעבר. עוד טענה כי הנאשם הוכיח במעשיו כי אין בענישה שהושתה עליו עד כה כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות פליליות חמורות.

המאשימה הפנתה לע"פ 8641/12, וטענה כי נאשם הנוהג כפי שנהג הנאשם, אין מקום לזכותו במידת הרחמים, אלא יש להענישו באופן הולם ולשלחו אל מאחורי סורג ובריח לתקופה משמעותית.

עוד טענה המאשימה כי הנאשם לא ביקש שיוגש עבורו תסקיר שירות מבחן, אשר יסקור את סיכויי שיקומו, ומכך ניתן להבין שהנאשם אינו מעוניין בשיקום, ויש לזקוף זאת לרעתו, ולא להקל בעונש משיקולי שיקום.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם של 3 - 5 שנות מאסר, וביקשה להשית על הנאשם עונש של 5 שנות מאסר, פיצוי משמעותי למתלונן, הטלת קנס ועונש צופה פני עתיד. לטענת המאשימה, העבירה, בנסיבות בה הורשע הנאשם, הינה עבירה חמורה, אשר על פי מדיניות הענישה הנוהגת, יש להטיל עונש מאסר משמעותי בגינה.

10. טענות הנאשם לעונש

הנאשם מבקש שלא למצות עמו את הדין, ולהשית עליו עונש שירוצה בעבודות שירות. מבוקש ליתן משקל לקולא לנסיבות המיוחדות של ביצוע העבירה ולנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין.

נטען כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, ללא ניסיון להתחמק או להתמקח, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. יש לזקוף לזכות הנאשם את התיקון המשמעותי של כתב האישום, ביחס לכתב האישום המקורי, וזאת על רקע קשיים ראייניים כבדי משקל. לאחר שמיעת פרשת התביעה וחלק מפרשת ההגנה, המאשימה מצאה לנכון למחוק את עבירת החבלה בכוונה מחמירה, כך שהיסוד המהותי של כוונה נמחק.

הנאשם צעיר, יליד 1989, טוען שהוא סיים 12 שנות לימוד, נישא לפני שנה, הקים בית, וכיום הוא אב לתינוק בן מספר חודשים ומנהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין. במועד הרלבנטי לכתב האישום, הנאשם עבד לפרנסתו בתחום ההסעות, ובעקבות האירוע חדל מעבודתו בתחום ההסעות, נוכח המצב הנפשי אליו נקלע והחרדות מהן הוא סובל. כיום הנאשם עובד לפרנסתו בתחום הבניין כשכיר. מדובר בבן טובים, בן למשפחה נורמטיבית, אביו נותן שירותים למשרד הביטחון.

עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, ומכיל שתי הרשעות קודמות מ-2010.

מבוקש ליתן משקל לגילו הצעיר של הנאשם, כמפורט בסעיף 40א(1) לחוק העונשין ובהתאם לע"פ 7781/12 פלוני נגד מדינת ישראל, בו נקבע כי יש ליתן משקל לעניין הגיל בקביעת מתחם הענישה הראוי. במועד ביצוע העבירה, בחודש מאי 2014, הנאשם היה בן 24, והיה "בגיר-צעיר".

רקע ביצוע העבירה ונסיבות ביצועה, מצדיקות, לטענת הנאשם, אף הן סטייה מרף הענישה הנוהג (כבר כאן יוער שחלק גדול מהעובדות הנטענות לא הוכח ואף סותרות את עובדות כתב האישום המתוקן, על כך התייחסות בהמשך). העבירה בוצעה על רקע סכסוך בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן, ועל רקע ויכוח נקודתי הנוגע להסעת נוסעים, אשר התפתח באופן ספונטאני; לא היה תכנון מוקדם לתקיפה, והנאשם לא היה חפץ בתוצאה; הנאשם נקלע לסיטואציה בעל כורחו, לאחר שנדקדק תחילה בפניו על ידי המתלונן עצמו, באמצעות מברג; הנאשם ניסה לברוח לרכבו, אלא שהמתלונן רץ אחרי הנאשם; כתוצאה מהדקירה, נזקק הנאשם לטיפול רפואי בבית החולים סורוקה. לכן טענה ב"כ הנאשם, כי במצב דברים זה, הנאשם ניסה להגן על עצמו, הנאשם לא טוען להגנה עצמית, אך טוען לנסיבות שקרובות לסייג של הגנה עצמית, לפי סעיף 40ט(א)(9) לחוק. בסיטואציה זו, הנאשם חש סכנת חיים. ב"כ הנאשם מפנה לת"פ

15515-07-15, שם הורשע הנאשם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות ונידון לעבודות שירות, ול- 44605-10-15 שם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, שם נידון לעבודות שירות מהטעם של קרבה לסייג הפלילי.

הנאשם בעצמו חווה אירוע טראומתי, אשר הותיר בו צלקות רבות, קטע את עבודתו בתחום ההסעות וגרם לו למצוקה נפשית קשה, סחרחורות חוזרות, וקשיים להירדם. הנאשם נפגע, והתקיפה הותירה חבלה של ממש בפניו. המאשימה נקטה במקרה זה במדיניות של אכיפה בררנית, תוך התעלמות מהודאתו של המתלונן בחקירתו במשטרה. (גם בעניין זה יש לציין שב"כ הנאשם טענה טענות עובדתיות להן לא הובאו ראיות).

מוסיפה ב"כ הנאשם וטוענת שיש ליתן משקל לקולא לחלוף הזמן מביצוע העבירה עד להגשת כתב האישום.

הנאשם לא נעצר בתיק זה, ובמהלך הזמן שחלף לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, והוא לא היה מעורב בפעילות עבריינית כזו או אחרת.

בית המשפט העליון קבע כי תסקיר נפגע עבירה הוא ראיה לקיומו של נזק כללי בלבד, ותסקיר זה אינו שקול לחוות דעת ערוכה כדן. המתלונן העיד, ונראה כי הוא מעיד לעניין, כך שבפועל לא הוכחה נכות נפשית או אבדן כושר.

מוסיפה ב"כ הנאשם וטוענת שיש להתחשב בעובדה כי בין הצדדים גובש הסכם סולחה בתיווך שייח'ים מכובדים, ביניהם, השייח' אחמד נסאסרה, אשר העיד ואשר בעדותו כי המתלונן קיבל לידיו סך של 25,000 ₪. תפקידה של הסולחה היא ליישב סכסוכים ולמנוע נקמות דם מיותרות. מפנה ל- 7126/04 לעניין חשיבותו של הסכם הסולחה, ולמשקל שיש לייחס לו במסגרת שיקולי הענישה.

עוד מוסיפה ב"כ הנאשם כי הנאשם הביע חרטה אמיתית וכנה. החקירה, ההליך והסולחה, הביאו את הנאשם להפנמה והפקת לקחים.

המאשימה חרגה ממתחם הענישה הראוי, בנסיבות תיק זה. ב"כ הנאשם מפנה לסעיף 40ד' לחוק, וטוענת כי יש לסטות לקולא מהמתחם בגין שיקולי שיקום.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה אשר לטענתה תומכת בבקשתה להשית על הנאשם עבודות שירות ולא למצות עמו את הדין.

11. דבר הנאשם

הנאשם הביע חרטה על מעשיו ואמר: "אני מצטער על מה שקרה. בחיים שלי לא אחזור על הדברים האלו. יש לי ילדים, יש לי אישה, אני רוצה לחיות איתם".

דין

12. הנאשם הודה בביצוע עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק, בכך שהיכה את המתלונן בראשו באמצעות מקל, דבר שגרם לו נזקים משמעותיים.

מתחם העונש ההולם

13. **הערכים החברתיים** שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם ביטחון ושלום הציבור, ושלמות גופו וכבודו של האדם. מידת הפגיעה בערכים אלה היא גבוהה, בשל חומרת התקיפה.

14. **מדיניות הענישה:** הנאשם הורשע לאחר שהודה, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. יש צורך בענישה משמעותית, על מנת להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני שימוש באלימות לפתרון סכסוכים.

ראו, לדוגמה, ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 13/01/14) (הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לאחר שתקף את המתלונן, ביחד עם אחרים, באמצעות את חפירה):

"... בע"פ 941/13 פרץ נ' מדינת ישראל (26.11.2013), הדגשתי כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעתם של עבריינים הפונים 'לפתור סכסוכים' בכוח הזרוע. בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה [ראו: ע"פ 3863/09 ...; ע"פ 4173/07 ...]."

לאור מגמה זו הקוראת להחמרת מדיניות הענישה בכל הנוגע לפתרון סכסוכים בדרך הכוח, תוך שימוש בנשק קר, החמיר בית משפט זה למשל בעונשו של נאשם ...".

ובע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (מיום 10/11/09), אליו מפנה ע"פ 5153/13 הנ"ל:

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטת דרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח."

15. **הפסיקה הנוהגת:** קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש בנשק קר, רחבה ומגוונת, וניתן למצוא גזרי דין מקלים ומחמירים [ע"פ 5153/13 הנ"ל].

ע"פ 5153/03 הנ"ל (13.1.14): אירוע תקיפה בצוותא שהתבצע באמצעות מקלות ואת חפירה. הנאשם העיקרי שביצע את התקיפה באת החפירה הורשע על פי הודאתו בעבירות לפי סעיף 333 בנסיבות סעיפים 335(א)(1)+(2) ו-29 לחוק. כתוצאה מהתקיפה הנפגע איבד את הכרתו ונגרמו לו שברים רבים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם בין 2 ל-4 שנות מאסר, והטיל על הנאשם עונש מאסר של 3 שנים. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה, אך נקבע שמדובר בעונש שאינו קל, ואולי אף כזה המצוי בצד הגבוה של מתחם הענישה, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, בנסיבות האישיות של הנאשם, היעדר עבר פלילי וסעיפי ההרשעה.

ת"פ (מחוזי חיפה) 20828-06-15 מדינת ישראל נ' בניטה (19.5.16): הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות לפי סעיפים 333 ו- 335 לחוק, ועבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק. הנאשם הכה את המתלון בפטיש בראשו, דבר שגרם לו לשבר ולחתך מדמם באורך 5 ס"מ. בית המשפט המחוזי קבע מתחם של 18 עד 48 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר.

ע"פ 5200/16 חליל כבוב נ' מדינת ישראל (03.11.16): המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק. בין המערער למתלון קיימת היכרות קודמת, ונתגלע ביניהם סכסוך. המערער תקף את המתלון באמצעות סכין מטבח בצווארו. למתלון נגרם חתך רחב בצווארו. בית המשפט המחוזי קבע שהמתחם ההולם הוא 20 עד 48 חודשים, וגזר על המערער עונש מאסר של 24 חודשים. ערעור לבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 6484/14 וליד תלחמי נ' מדינת ישראל (06.12.15): המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק. המערער הורשע כי הטיח מוט מתכתי לעבר ראשו של המתלון, אשר הגן על ראשו וכתוצאה מכך נחבל בידו השמאלית. בית המשפט המחוזי קבע שהמתחם ההולם הוא 15 עד 48 חודשי מאסר, וגזר על המערער 21 חודשי מאסר. ערעור לבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 759/16 תאמר ג' בארין נ' מדינת ישראל (13.06.2016): המערער הורשע, בעבירה לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק. המערער הכה את המתלון בפניו באמצעות מפתח שוודי, דבר שגרם למתלון שבר באף. בית המשפט המחוזי קבע שהמתחם ההולם הוא 18 עד 36 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר. ערעור לבית המשפט העליון נדחה.

16. **נסיבות ביצוע העבירה:** המתלון הגיע למקום האירוע, במסגרת עבודתו כנהג בהסעת עובדים והעלה 3 עובדים לרכבו; הנאשם, ביחד עם אחר, הגיעו לרכבו של המתלון ואמרו לנוסעים לרדת מהרכב; התפתח דין ודברים בין האחר למתלון; המתלון יצא מרכבו עם מברג עמו התעסק קודם לכן להבריג ברגים; הנאשם ביקש מהאחר לתפוס את המתלון, האחר תפס את המתלון והנאשם ניסה להכות את המתלון באמצעות ברזל שהיה בידו, אך אחרים שהיו במקום הצליחו להפריד, וכך הצליח המתלון להשתחרר מאחיזתם של המתלון והאחר; הנאשם ניסה שוב לתקוף את המתלון עם הברזל, אך המתלון הצליח להדוף אותו והיכה בו עם מברג שאחז בידו; המתלון ברח מהמקום, אך הנאשם הגיע מאחוריו, והיכה אותו בראשו, באמצעות מקל, הדבר גרם למתלון להתמוטט, הוא פונה באמצעות אמבולנס ואחר כך באמצעות מסוק, נגרם לו שבר דחוס טמפורלי מימין שמגיע עד המסטויד, הוא הגיע עם דליפה מאוזן שמאל לבית חולים, ודווח על ירידה בשמיעה באוזן ימין, טנטון וכאבים באוזניים.

מנסיבות ביצוע העבירה למדים אנו שהנאשם ניסה לפגוע פעמיים במתלון באמצעות ברזל, ולמרות שהמתלון ברח מהמקום, הגיע אליו הנאשם והיכה אותו בראשו, באמצעות מקל. תקיפת המתלון על ידי הנאשם נעשתה ללא סיבה, כאשר המתלון פעל במסגרת עבודתו. לא מפורט בכתב האישום המתוקן מה הן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה.

נסיבות ביצוע העבירה אינן מלמדות על **תכנון** מוקדם; **חלקו היחסי** של הנאשם היה מלא, אמנם, בתחילת האירוע היה הנאשם עם אחר, אך את העבירה בה הורשע, ביצע הנאשם לבדו; **הנזק שנגרם למתלון**, כפי שתואר בכתב האישום ובתסקיר נפגע העבירה, הוא משמעותי, הן מבחינה גופנית והן מבחינה נפשית. המתלון נפגע בראשו, פונה לבית חולים באמצעות מסוק ונגרמה לו ירידה בשמיעה. על פי תסקיר נפגע העבירה, זיהה שירות המבחן פגיעה בהערכתו העצמית של המתלון, חרדות, הסתגרות, קשיים ביצירת קשרים חברתיים, לרבות זוגיים ופגיעה בשגרת חייו של המתלון. נוכח מקום הפגיעה, ראשו של המתלון, **הנזק שעלול היה להיגרם** יכול היה להיות חמור בהרבה.

ב"כ הנאשם טענה שיש להתחשב בקרבה לסייג לאחריות פלילית של הגנה עצמית (ס' 40ט(9) לחוק); לטענתה,

הנאשם נקלע לסיטואציה בעל כורחו, לאחר שנדקר תחילה בפניו על ידי המתלון באמצעות מברג וכי הוא ניסה לברוח לרכבו אך המתלון רץ אחריו. העובדות בהן הודה הנאשם, כפי שתוארו בכתב האישום המתוקן, סותרות את העובדות הנטענות על ידי ב"כ הנאשם: בניגוד לטענה שהנאשם נקלע לסיטואציה בעל כורחו, הודה הנאשם כי הוא הגיע ביחד עם אחר לרכבו של המתלון, והאחר אמר לנוסעים שהיו בו לרדת מהרכב; בניגוד לטענה שהנאשם נדקר תחילה בפניו על ידי המתלון באמצעות מברג, הודה הנאשם כי ניסה פעמיים לתקוף את המתלון באמצעות ברזל ורק בניסיון השני, המתלון היכה (ולא דקר) בו באמצעות מברג בפניו; בניגוד לטענה שהנאשם ניסה לברוח לרכבו והמתלון רץ אחריו, הודה הנאשם כי המתלון ברח הצידה, הנאשם לקח מקל לידי והגיע מאחורי המתלון והיכה בו בראשו. לכן, אין בעובדות בהן הודה הנאשם כדי להפחית מחומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם, בשל קרבה לסייג לאחריות פלילית.

17. **לאחר ששקלתי את האמור לעיל, אני סבור שמתחם הענישה ההולם הוא בין 15 ל- 36 חודשי מאסר.**

הענישה

18. במקרה זה, אין נסיבות המצדיקות חריגה לקולא או לחומרה ממתחם הענישה.

ב"כ הנאשם טענה כי יש לחרוג לקולא ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, אך הנאשם לא ביקש ששירות המבחן יגיש תסקיר בעניינו ואין אינדיקציה שהנאשם השתקם, לניסיונות שיקום של הנאשם או לקיום סיכוי של ממש לשיקומו.

19. **נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה**

ב"כ הנאשם טענה לפגיעה בנאשם מביצוע העבירה- כי הנאשם חווה אירוע טראומתי, אשר הותיר בו צלקות רבות, קטע את עבודתו בתחום ההסעות ונגרמה לו מצוקה נפשית רבה, סחרחורות חוזרות וקשיים להירדם וכי נותרה חבלה של ממש בפניו. אולם, מלבד תמונות של הנאשם מיד לאחר האירוע וטופס שחרור מחדר מיון, לא הובאו ראיות המוכיחות נזק מתמשך לנאשם, כפי שנטען על ידי באת כוחו.

הבאתי בחשבון, **לקולא**, כי במועד האירוע, היה הנאשם בן כ- 25, אדם צעיר בראשית דרכו וכי העבירה בוצעה ב- 2014 וכתב האישום הוגש ב- 2015.

לחומרה, הבאתי בחשבון כי לנאשם שתי הרשעות קודמות, אחת שאינה רלוונטית (הסעת תושב זר השווה שלא כדן), והרשעה שנייה באותה עבירה שהורשע כעת- חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בשני המקרים הוטלו על החייב עונשי מאסר מותנים, בנוסף לעונשים נוספים. מצד אחד העבירה הקודמת של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ארעה לפני שנים לא מעטות, ב- 2011, בשל עבירה שעבר ב- 2010, אך מצד שני, לא היה בעונש המאסר המותנה שקיבל הנאשם כדי להרתיע אותו מלבצע את העבירה מושא תיק זה, קצת לאחר תום תקופת התנאי (הסתיימה במרץ 2014 והעבירה מושא תיק זה נעברה במאי 2014).

לעניין הסולחה:

ההלכה קובעת שאף שאין הסולחה מהווה תחליף להליך השיפוטי, עשויה היא להוות נדבך לקולה בשיקולי בית המשפט, בהתלוותה להודאה וחרטה, וניתן לראותה כבאה בגדרי סעיף 40א(5) לחוק- "מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה" [ע"פ 5998/15 מוחמד עקול נ' מדינת ישראל, 27.6.16], בו צוטט, בהסכמה:

"בידוע שסולחה עשויה להוות נדבך בשיקולי בית המשפט לעונש; היא מושרשת בתולדות אזורנו, ועיקרה התגייסותם של נכבדי עדה לפשר בין הצדדים הניצים בני עדתם, ולהשיב שלום ביניהם בתמורה לפיצוי כספי או התחייבות כבוד, ... הסולחה אינה עניין של מה בכך, והיא עשויה - כאמור - להיות שיקול מסוים בגזר הדין בהתלוותה להודאה וחרטה ..."

[בש"פ 590/08 מדינת ישראל נ' שריף מריסאת, 21.01.2008].

אולם, סולחה אינה יכולה לשמש תחליף לענישה כדין ואין היא חזות הכל:

"... הלכה מושרשת היא שסולחה עשויה להיות שיקול לזכות, אולם אין היא בגדר שיקול מכריע ... אין חולק כי אקט הסולחה מקדם את השכנת השלום בין הנאשם לבין קורבנו וכי הוא מלמד על נטילת אחריות מצד הראשון תוך פיצויו של האחרון. אולם הסולחה, הנערכת במסגרות פרטיות, אינה יכולה לשמש תחליף לענישה על-פי חוק בדיהן של רשויות האכיפה. אף אנו הבאנו בחשבון את הסולחה שנערכה בין הצדדים אך אין בה בנסיבות המקרה לשלול לחלוטין עונש מאסר, כפי שנטען בפנינו."

[ע"פ 6340/11 איאד זחיאקה נ' מדינת ישראל, 16.2.12].

וראו גם:

"ואולם, נקבע לא אחת כי אף שסולחה עשויה לשמש נדבך לקולה בקביעת עונשו של אדם, היא איננה שיקול מכריע ..."

[ע"פ 780/16 אנואר אבו דאהש שושה נ' מדינת ישראל, 20.02.17].

בענייננו, אני סבור שיש לתת לסולחה משקל מוגבל. העד היחיד שהעיד להוכחת הסולחה היה השייח' אחמד אלנסאסרה, אשר העיד כי הוא היה חלק מהמגשרים, אולם הוא לא נכח במעמד בו נתנה משפחת המתלון את הסכמתה לסולחה, אלא רק כאשר גובשה היא בנוכחות בני משפחתו של הנאשם. לא הובאו ראיות לקבלת הסולחה על ידי המתלון, ולמרות שבוועדת הסולחה השתתפו עוד כ-6 מכובדים, אשר היו נוכחים גם במעמד הסכמת משפחת המתלון להסכם הסולחה, לא הובא אף אחד מהם להעיד [השוו: ע"פ 4701/16 חסן אבו סבלאן נ' מדינת ישראל, 25.10.17]. נוכח האמור, ובהיעדר הסכם סולחה בכתב, לא ניתן להתרשם על קבלת הסולחה על ידי המתלון ואף לא על נטילת אחריות וחרטה כנה ואמתית של הנאשם.

בהיעדר טענות מטעם המאשימה כנגד קיומה של הסולחה- ויצוין שהמאשימה ביקשה לשקול אם היא מעוניינת להביא עדים בענין הסולחה ובחירה שלא לעשות זאת, ולא התייחסה בטיעוניה לענין הסולחה- אני מקבל שהייתה סולחה וכי שולם הסכום של ₪ 25,000 על ידי הנאשם ומשפחתו למתלון ומשפחתו, אך כאמור, לענין קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש, אני סבור שיש לתת לסולחה משקל מוגבל.

20. לאחר שהבאתי בחשבון את השיקולים שפוטרו לעיל, **לקולא**- את גילו של הנאשם, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה ומשקל מוגבל לסולחה, **ולחומרה** את עברו הפלילי של הנאשם, הגעתי למסקנה שהעונש הראוי הוא מעט מעל הרף התחתון, **18 חודשי מאסר בפועל**.

21. בנוסף לעונש המאסר, אני מקבל את המלצת שירות המבחן לחייב את הנאשם לפצות את המתלון על הנזקים שנגרמו לו. הנזקים שגרם הנאשם למתלון הם חמורים, כפי שתואר בתסקיר נפגע העבירה, הן מבחינה גופנית

והן מבחינה נפשית.

בעניין הפיצוי אני סבור שיש לתת משקל לפיצוי ששולם במסגרת הסכם הסולחה (₪ 25,000) ולכן, בנסיבות העניין, אני סבור שיש לחייב את הנאשם לפצות את המתלון ב- 10,000 ₪, אשר ישולמו בנוסף לפיצוי במסגרת הסכם הסולחה.

גזירת העונש

22. אשר על כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

22.1. מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 27.3.18, בשעה 8:00, במתקן הכליאה "דקל" או בכל מקום אחר עליו יורה השב"ס במסגרת הליך מיון מוקדם, אשר מוצע לנאשם לבצע.

22.2. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, בהם יישא הנאשם אם בתקופה של 3 שנים מהיום יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

22.3. הנאשם ישלם למתלון, עד תביעה 1, פיצוי בסכום של 10,000 ₪, תוך 90 יום מהיום (זאת בנוסף לסכום ששולם על פי הסכם הסולחה). התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלון על פי פרטים שימסור ב"כ המאשימה למזכירות.

22.4. בנסיבות העניין, אני נמנע מהטלת קנס.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו שבט תשע"ח, 11 פברואר 2018, במעמד הצדדים.

עמית כהן, שופט